

Vonnis in kort geding van 14 augustus 2019 (bij vervroeging)
Behorend bij AUA201902460 KG

GERECHT IN EERSTE AANLEG VAN ARUBA

VONNIS IN KORT GEDING

in de zaak van:

de buitenlandse rechtspersonen

1. MARIDIVE MEXICO S DE RL DE CV, gevestigd in Egypte,

2. MARIDIVE & OIL SERVICES SAE, gevestigd in Egypte,

hierna ook te noemen: eisers, dan wel Maridive Mexico en MOS,
gemachtigden: de advocaten mrs. L.D. Gomez en C.B.A. Coffie.

tegen

de buitenlandse rechtspersonen

1. RIVERLAKE SOLUTIONS SA, gevestigd in Zwitserland,

2. STALCO SHIPPING & BROKERAGE C.A., gevestigd in Venezuela,

3. MEGA MARITIME SA, gevestigd op de Marshall Eilanden,

hierna ook te noemen: gedaagden, dan wel Riverlake, Stalco en Mega
gemachtigden: de advocaten mrs. D.W. Ormel en W. Princée,

1. DE PROCEDURE

1.1 Het verloop van de procedure blijkt uit:

- het verzoekschrift;
- de door partijen overgelegde producties;
- de pleitnota van eisers;
- de pleitnota van gedaagden;
- de mondelinge behandeling op 5 augustus 2019.

1.2 Aan partijen is meegedeeld dat vandaag vonnis zou worden gewezen.

2. DE FEITEN

2.1 Gedaagden hebben zich op 8 juli 2019 tot het GEA Aruba gewend tot het verkrijgen van verlof voor het leggen van conservatoir beslag op het schip bekend als de Maridive 702 (verder: het schip) en de zich daarin bevindende bunkers. Dit verlof is, met uitzondering van

Tijndot Exemplaar

GERECHT IN EERSTE AANLEG ARUBA

de bunkers, op 9 juli 2019 verleend voor een bedrag van US\$ 21 Miljoen. Ten aanzien van het aanhangig maken van de hoofdprocedure is in het beslagverzoek gesteld dat de hoofdprocedure op de debiteur MOS al aanhangig was bij arbiters te Londen. Door het Gerecht is aan gedaagden een termijn gegeven van acht weken voor het aanbrengen van de eis in de hoofdzaak, voor zover het geschil betrekking heeft op Maridive Mexico.

2.2 Gedaagden baseren hun vorderingen in het beslagverzoek op een "Agency Agreement", op 1 maart 2013 gesloten tussen MOS enerzijds en Riverlake en Stalco Shipping SA anderzijds, en voorzien van een addendum van 2 juli 2014. Daarnaast stellen gedaagden dat zij leveranties hebben verricht ten behoeve van het in de vaart houden van het schip.

2.3 Het schip is in het scheepsregister van Mexico geregistreerd, waarbij als eigenaar Maridive Mexico is vermeld. Daarnaast is er een provisionele opname in het scheepsregister van Panama. Daarin is Maridive Mexico eveneens als eigenaar vermeld.

2.4 Op 14 juli 2019 is het schip in beslag genomen. Het schip is vervolgens vertrokken, waarna bij vonnis van 29 juli 2019 (AUA201902404) eisers bevolen is het schip te laten terugkeren naar de Arubaanse wateren, op verbeurte van een dwangsom. Tegen deze uitspraak hebben eisers rechtsmiddelen aangewend en aanvullende voorlopige voorzieningen gevraagd.

2.5 Op 29 juli 2019 hebben de arbiters in Londen een tussenuitspraak gedaan ten aanzien van hun bevoegdheid om kennis te nemen van het geschil dat is aanhangig gemaakt door Stalco Shipping, Riverlake, Stalco Shipping & Brokerage en Mega als eisers en MOS, Maridive Offshore Projects en The Maridive group als gedaagden.

3. DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

3.1 Eisers vorderen (samengevat) opheffing van het op 14 juli 2019 gelegde beslag op het schip, voorzien van nevenvorderingen.

3.2 Eisers leggen aan de vordering het volgende ten grondslag. Maridive Mexico stelt dat zij eigenaar is van het schip en dat zij geen partij is bij de Agency Agreement. Zij voert aan dat tussen haar en gedaagden geen contractuele verhouding bestaat. Eisers stellen zich daarnaast op het standpunt dat de vorderingen van gedaagden op MOS niet op het schip kunnen worden verhaald. Voorts hebben eisers ter zitting zich op het standpunt gesteld dat het beslag op 14 juli 2019 niet rechtsgeldig is gelegd, zodat het ook om die reden moet worden opgeheven.

3.3 Gedaagden hebben gemotiveerd verweer gevoerd.

3.4 Het Gerecht zal hierna, waar nodig, nader op de standpunten van partijen ingaan.

4. DE BEOORDELING

4.1 De spoedeisendheid volgt uit de aard van de vordering.

4.2 Volgens art. 705 lid 2 Rv dient het beslag te worden opgeheven indien summierlijk van de ondeugdelijkheid van het door de beslaglegger ingeroepen recht blijkt. Dit brengt mee dat het in de eerste plaats op de weg ligt van degene die de opheffing vordert om met inachtneming van de beperkingen van de voorzieningenprocedure aannemelijk te maken dat de door de beslaglegger gepretendeerde vordering ondeugdelijk of onnodig is. Er zal evenwel beslist moeten worden aan de hand van wat door beide partijen naar voren is gebracht en summierlijk met bewijsmateriaal is onderbouwd. Die beoordeling kan niet geschieden los van de in een zodanig geval vereiste afweging van de wederzijdse belangen, waarbij dient te worden beoordeeld of het belang van de beslaglegger bij handhaving van het beslag op grond van de door deze naar voren gebrachte omstandigheden zwaarder dient te wegen dan het belang van de beslagene bij opheffing van het beslag. Een conservatoir beslag strekt er naar zijn aard toe om te waarborgen dat, zo een vooralsnog niet vaststaande vordering in de bodemprocedure wordt toegewezen, verhaal mogelijk zal zijn, terwijl de beslaglegger bij afwijzing van de vordering zal kunnen worden aangesproken voor de door het beslag ontstane schade.

4.3 Het Gerecht zal hierna aan de hand van de onderscheidende aspecten een oordeel geven over het geschil

4.4 De eigendom van het schip

4.4.1 Eisers hebben allereerst aangevoerd dat het schip in eigendom toebehoort aan Maridive Mexico. Zij wijzen hierbij naar de scheepsregisters waarin dit ook zo is vermeld. Gedaagden hebben de eigendom van Maridive Mexico bestreden en gewezen op een aantal inconsistenties rond de opname van het schip in de registers en hebben er ook op gewezen dat in overeenkomsten die MOS met PDVSA heeft gesloten, MOS zich als eigenaar van het schip laat opnemen. Voorts wijzen zij erop dat MOS, voordat Maridive Mexico als eigenaar werd geregistreerd, eigenaar was van het schip. Daarnaast betaalt MOS ook de verzekeringspremies.

4.4.2 Uit de stellingen van partijen heeft het Gerecht kunnen afleiden dat Maridive Mexico eigenaar van het schip is geworden in verband met een project dat (een of meer

vennootschappen van) Maridive had in Mexico. Mogelijk is dat Maridive Mexico speciaal voor dat doel werd opgericht. Hieruit kan de gevolgtrekking worden gemaakt dat de overgang van eigendom van het schip ook een reden had en niet tot doel had, zoals gedaagden lijken te suggereren, verhaalsobjecten aan het vermogen van MOS te onttrekken. Gedaagden hebben erop gewezen dat dit Mexicaanse project inmiddels is geëindigd. Dat heeft op zich geen gevolgen voor de eigendom van het schip. Er is immers geen verplichting om dan de eigendom aan een ander over te dragen.

4.4.3 De vermelding van Maridive Mexico als eigenaar in het scheepsregister van Mexico is voorts niet zonder belang. In het midden kan blijven hoe de overgang van de eigendom van het schip van MOS op Maridive Mexico precies is verlopen. Kennelijk is dit uiteindelijk naar tevredenheid geweest van de Mexicaanse registerhouder. Dat het schip daarnaast ook is opgenomen in het scheepsregister van Panama doet hieraan niet af. Daar gaat het immers om een provisionele vermelding en ook uit het standpunt van gedaagden blijkt dat de Panamese autoriteiten nog wachten op aanvullende documentatie. Dat (kennelijk in afwachting daarvan) het schip is toegestaan de Panamese vlag te voeren, betekent nog niet dat daarmee de teboekstelling in Mexico betekenisloos is geworden. Het Gerecht zal de opname in het Mexicaanse register dan ook aanmerken als plaats van teboekstelling. Dat betekent dat het goederenrechtelijke regime van Mexico op het schip van toepassing is.

4.4.4 In een door eisers overlegde legal opinion van het kantoor Haynes and Boone is opgenomen dat overdracht van de eigendom van het schip aan een aantal voorwaarden moet voldoen, daarin genoemd als volgt:

“Under Mexican law, transfer of ownership of a Mexican flag vessel must be duly recorded in the Mexican Maritime Registry for (i) good order, (ii) to exclude liability of previous owner vs. new owner, (iii) to change vessel certificates under the name of new owner; and most important (iv) to have ownership rights (in rem rights) recognized and effective against third parties (including third party claims)”.

Vaststaat dat aan deze eisen niet is voldaan ten aanzien van de stelling van gedaagden dat MOS eigenaar van het schip is. Het Gerecht tekent aan dat gedaagden bezwaren hebben aangevoerd tegen het advies van Haynes and Boones, maar niet ten aanzien van het hierboven vermelde onderdeel aangaande de overgang van eigendom.

4.4.5 Gedaagden leggen geen hard bewijs op tafel dat niet Maridive Mexico, maar MOS eigenaar is van het schip. Zij verwijzen wel naar overeenkomsten tussen MOS en PDVSA waarin MOS zich laat vermelden als eigenaar van het schip, maar die vermelding maakt haar nog niet tot eigenaar. Niet gebleken is dat MOS (naar Mexicaans recht) (rechts)handelingen ten aanzien van het schip heeft verricht die zij slechts als eigenaar kon doen. Dit, gelegd naast de betekenis die de vermelding in het scheepsregister heeft, leidt

ertoe dat het Gerecht voorshands tot de conclusie komt dat de eigendom van het schip berust bij Maridive Mexico.

4.5 Verhaal op het schip

4.5.1 Uit de Agency Agreement blijkt dat Maridive Mexico geen partij is bij die overeenkomst, noch dat zij zich op één of andere wijze garant heeft gesteld voor verplichtingen uit die overeenkomst. Het enkele feit dat Maridive Mexico en MOS (mogelijk) op hetzelfde adres zijn gevestigd of kantoor houden en behoren tot dezelfde groep van vennootschappen maakt dit niet anders.

4.5.2 Gedaagden hebben aangevoerd dat zij ook facturen hebben gestuurd aan de "Maridive Group". In het arbitrale vonnis van 29 juli 2019 is door de arbiters opgemerkt dat dit geen eigen entiteit is, naast MOS. Dit leidt ertoe dat de tenaamstelling van de facturen niet betekent dat Maridive Mexico daarmee verplichtingen op zich heeft genomen jegens gedaagden.

4.5.3 MOS is wel partij bij de Agency Agreement; dat is ook door de arbiters vastgesteld. Het onderscheid dat gemaakt moet worden tussen MOS en Maridive Mexico is van belang nu gedaagden voor hun totale vorderingen op "de Maridive entiteiten" beslag hebben laten leggen op het schip, ongeacht de vraag op wie de contractuele verplichting tot nakoming rust.

4.5.4 Het schip vaart onder de vlag van Panama. Dat land is, anders dan het Koninkrijk der Nederlanden (inclusief Aruba), geen partij bij het Verdrag tot het vaststellen van enige eenvormige regels betreffende het conservatoir beslag op zeeschepen (Brussels Beslagverdrag van 24 februari 1956). Mexico is eveneens geen partij bij het Verdrag. Dit betekent dat niet de beperking geldt dat op het schip slechts beslag mag worden gelegd voor een zeerechtelijke vordering als bedoeld in art. 1 van dat verdrag. De rechtmatigheid van het beslag moet verder worden beoordeeld met inachtneming van het bepaalde in art. 8 lid 2 van het Beslagverdrag: "*Op een schip dat de vlag voert van een Staat die niet is een Verdragsluitende Staat kan in een Verdragsluitende Staat beslag worden gelegd terzake van één van de in artikel 1 genoemde vorderingen of terzake van iedere andere vordering, waarvoor de wet van die Verdragsluitende Staat beslag toestaat*".

4.5.5 Deze bepaling neemt echter niet weg dat de vraag of summierlijk is gebleken dat gedaagden een vordering hebben op MOS en dat die vordering (vervolgens) verhaalbaar is op het aan Maridive Mexico toebehorend schip beoordeeld moet worden op basis van het recht dat op die rechtsverhouding van toepassing is. Zoals hierna zal worden overwogen is dat afhankelijk van hetgeen in de Agency Agreement is opgenomen. Het Brussels verdrag, noch de in Aruba geldende regeling van art. 8:217 jo 8:360 BW geven een aparte

grondslag voor het toepasselijk recht op de rechtsverhouding tussen MOS enerzijds en gedaagden anderzijds.

4.6 De Agency Agreement

4.6.1 Partijen verschillen van mening over de vraag naar de strekking van de Agency Agreement (verder: de overeenkomst). Eisers hebben zich op het standpunt gesteld dat het een overeenkomst was onder tijdsverloop en dat die is geëxpireerd op 31 december 2015. Gedaagden hebben dat bestreden. Hierbij is het volgende van belang.

4.6.2 Onder "Rivstal" wordt in de overeenkomst verstaan de gezamenlijke ondernemingen Riverlake en Stalco Shipping SA.

In de overeenkomst is onder meer opgenomen:

Clause 1. Rivstal Obligations

1.1 Rivstal shall give agency services for the execution of the contract and future opportunities in Venezuela to MOS.

Clause 2. Negotiation with client

2.1 ...

2.2 Rivstal will act as exclusive agent for MOS in all discussions with the client in relation with the projects.

2.3 Rivstal will act as exclusive agent for MOS in Venezuela till at least 31/12/2015, to be extended on a yearly basis in mutual agreement. MOS is not allowed to offer Maritime services in Venezuela via other channels unless Rivstal confirms in writing their acceptance of such on case by case basis...

...

Clause 4. Duration and termination

4.1 Duration

Without prejudice to the termination conditions hereinafter provided this Agreement shall start on the date of commencement of services and be applicable for all extensions MOS will contract with the client.

4.2 Termination

This Agreement may be terminated by either party in the following cases:

- Significant breach by the other of the terms and conditions of this Agreement, not remedied after a thirty (30) day notice period served by the non defaulting party;*
- Either party becomes bankrupt or insolvent or makes any composition with its creditors or is unable to pay its debts.*

Partijen verschillen van mening over de duur van deze overeenkomst. Eisers stellen dat de overeenkomst is geëindigd op 31 december 2015 en gedaagden stellen zich op het standpunt dat de overeenkomst is blijven doorlopen. Hierover oordeelt het Gerecht als volgt.

4.6.3 Onder Clause 2 is opgenomen welke diensten Rivstal zal verrichten voor MOS. Hierbij is een begrenzing opgenomen voor de exclusieve vertegenwoordiging van MOS in Venezuela. Die eindigt op 31 december 2015, tenzij partijen een verlenging overeenkomen. Er zijn geen stukken overgelegd waaruit blijkt dat zulks is geschied.

Hiervan moet worden onderscheiden de vertegenwoordiging van MOS in "discussions with the client", zoals genoemd onder 2.2. Het staat op dit moment niet vast dat ook die vertegenwoordiging eindigt op 31 december 2015.

Het feit dat (een deel van) de exclusieve vertegenwoordiging van MOS door Rivstal op 31 december 2015 eindigt, betekent niet dat er daarna niet alsnog verplichtingen kunnen ontstaan. Uit de door gedaagden overgelegde producties is af te leiden dat MOS ook in het jaar 2016 nog facturen terzake de diensten van Rivstal, verricht na 31 december 2015, heeft voldaan (productie 10, blz. 72 en 73). Bovendien blijkt uit het hierboven opgenomen artikel 4 van de Agreement, dat de overeenkomst is aangegaan zonder specifieke tijdsbepaling en de kenmerken draagt van een overeenkomst voor onbepaalde duur. Dat die overeenkomst door eisers (MOS) is opgezegd is gesteld noch gebleken.

Hieruit leidt het Gerecht voorshands af dat ook de facturen voor diensten die Rivstal heeft verricht voor MOS na 31 december 2015 ook nog onder de overeenkomst vallen.

4.6.4 Volledigheidshalve merkt het Gerecht op dat in de arbitrale procedure MOS zich er niet heeft verzet dat Mega (in verband met het feit dat Stalco Shipping SA niet meer bestaat) op grond van de Agreement jegens haar vorderingen aanhangig heeft gemaakt en de arbiters zich ook bevoegd hebben verklaard om daarvan kennis te nemen.

4.6.5 De Agency Agreement wordt, blijkens Clause 6, beheerst door Engels recht. Volgens een door eisers overgelegde legal opinion van Regent Legal & Consultancy Services is het (kort gezegd) onder Engels recht niet toegestaan om voor vorderingen zoals die voortvloeien uit de Agreement verhaal te zoeken op het schip. Het Gerecht merkt op dat de vraag of vorderingen die voortvloeien uit rechtshandelingen die de reder of een rompbevrachter binden, en die rechtstreeks strekken tot het in bedrijf brengen of houden van het schip (de formulering die in art. 8:217 BW wordt gebruikt en die in feite de grondslag is van het beslag door gedaagden) ook bevat vorderingen zoals die uit commissie-overeenkomsten of bemiddelingskosten waarvan sprake is in de Agreement, niet eenduidig is te beantwoorden. Naar Nederlands en Arubaans recht wordt dit in de literatuur onder de randgevallen geschaard, zodat het niet verwonderlijk is dat in een ander rechtstelsel, zoals het Engelse recht, een dergelijk verhaal niet (zonder meer) is toegestaan. Nu de overeenkomst tussen MOS en gedaagden beheerst wordt door het Engelse recht, dient daarin voldoende grondslag te zijn voor de verhaalbaarheid van de vordering op het schip. Het enkele feit dat het schip zich in de Arubaanse wateren toen het in beslag werd genomen, betekent immers niet dat de vordering en de verhaalbaarheid op het schip verder ook naar Arubaans recht moet worden beoordeeld.

4.6.6 Gedaagden hebben vlak voor de zitting nog een eigen legal opinion willen inbrengen over de werking van het Engelse recht, maar daartegen hebben eisers zich verzet, nu kennisneming daarvan nauwelijks meer mogelijk was. Het Gerecht heeft de productie vervolgens geweigerd. Hoewel het Gerecht ervan uitgaat dat gedaagden zich niet kunnen vinden in de legal opinion van eisers, moet het in een procedure als de onderhavige met voldoende mate van zekerheid vaststaan dat ook onder Engels recht verhaal op het schip voor vorderingen zoals gedaagden die stellen te hebben, mogelijk is. Zelfs al zou de inhoud van de legal opinion van eisers in belangrijke mate moeten worden genuanceerd, dan nog is een dergelijk verhaal mogelijk zeer gecompliceerd, zodat terughoudendheid geboden is. Hierbij brengt het Gerecht in herinnering dat het schip toebehoort aan een ander dan de contractspartij(en) van gedaagden. Dan mag van gedaagden worden verwacht dat zij met overtuiging kunnen aantonen dat verhaal desalniettemin in de rede ligt. Daarin zijn zij niet geslaagd.

4.6.7 Het bovenstaande leidt voorshands tot de conclusie dat voor de vorderingen van gedaagden op MOS geen verhaal kan worden gezocht op het schip, althans voor zover die vorderingen voortvloeien uit de overeenkomst. Bij deze stand van zaken hoeft in de inhoud van de verschillende onderdelen waaruit de vordering onder de overeenkomst is opgebouwd geen verdere bespreking.

4.7 Leveranties ten behoeve van het schip

4.7.1 Naast de diensten onder de overeenkomst hebben gedaagden ook leveranties verstrekt ten behoeve van de exploitatie van het schip. Dat dit zo is, is door eisers niet bestreden. Die leveranties vallen mogelijk niet onder de overeenkomst, maar maken wel deel uit van de vorderingen waarvoor beslag is gelegd (verzoek sub 21 en toegelicht bij de akte van 5 augustus 2019). Uit de door gedaagden overgelegde facturen leidt het Gerecht af dat het hier gaat om een bedrag van (afgerond) US\$ 198.000,-. Dergelijke kosten zijn, ook blijkens de door eisers overgelegde legal opinion, naar alle waarschijnlijkheid wel verhaalbaar op het schip.

4.7.2 Ten aanzien van deze vordering hebben eisers erop gewezen dat er onderhandelingen tussen partijen hebben plaatsgevonden, die volgens hen ertoe hebben geleid dat er (op een groter openstaand bedrag) US\$ 500.000,- is voldaan en dat daarna deelbetalingen zouden volgen. Gedaagden zouden echter hebben geweigerd om aan deze schikking uitvoering te geven. Gedaagden hebben op dit punt een andere lezing, maar een ander neemt niet weg dat het thans nog openstaande bedrag niet meer is dan het door hen gespecificeerde bedrag van (circa) US\$ 198.000,-.

AUA201902460 KG

4.8 Belangenafweging

4.8.1 Op grond van het bovenstaande is voorshands komen vast te staan dat gedaagden een relatief geringe vordering hebben op MOS die mogelijk op het schip verhaalbaar is. Ten aanzien van de veel grotere vorderingen die gedaagden stellen te hebben op MOS staat dit onvoldoende vast.

4.8.2 In het kader van de belangenafweging hebben eisers aangegeven dat het schip voor verdere exploitatie moet kunnen worden gebruikt. Dat is een gerechtvaardigd belang en gezien de economische effecten die het beslag op een schip heeft, is een beslag slechts gerechtvaardigd, indien het gaat om een substantiële vordering. Die is vooralsnog niet voldoende aangetoond, zodat de belangenafweging uitvalt in het voordeel van eisers.

4.8.3 De stellingen van eisers ten aanzien van de wijze van beslaglegging, waarover reeds is beslist bij vonnis van 29 juli 2019 (AUA201902404) behoeft in het licht van het bovenstaande geen verdere bespreking.

4.8.4 Het bovenstaande leidt tot de conclusie dat het beslag zal worden opgeheven en gedaagden in de kosten van het geding zullen worden veroordeeld.

5. DE UITSPRAAK

Het Gerecht:

heft het door gedaagden gelegde beslag op de Maridive 702 (IMO#9592197) op;

veroordeelt gedaagden in de kosten van de procedure, die tot de datum van uitspraak aan de kant van eisers worden begroot op Afl. 450,- aan griffierecht, Afl. 488,- aan exploitkosten en Afl. 2.500,- aan salaris van de gemachtigde;

verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad;

wijst het meer of anders gevorderde af.

Dit vonnis is gewezen door mr. J. Sap, rechter, en werd uitgesproken ter openbare terechtzitting van 14 augustus 2019, in aanwezigheid van de griffier.

AUA201902460 KG